

ZA ŠTIRIMI STENAMI SE SKRIVA...

Ko novo človeško bitje prijoka na svet, je še nebogljeno-ne zna hoditi, govoriti, jesti in na začetku niti gledati. Ko se starš zazre v tega človečka, pred katerim je še celo življenje, se vpraša, kaj vse bo njegov otrok še preživel, kakšne ovire ga bodo čakale na tej dolgi poti.

Človek je visoko razvito bitje, kar je tudi razlog, da danes živimo v visokih stolpnica sredi Manhattna ali pa v leseni hiški na robu gozda. V veliki dvonadstropni hiši na podeželju ali pa v stanovanju v mestu. Možnosti je neskončno, a v bloku, v hiši, stolpnici življenja ljudi omejujejo štiri stene. Kaj pa se dogaja za temi stenami? Tudi tu je možnosti neskončno.

Spominjam se pripovedi sošolk o deklici iz Rusije (ki je nekaj časa živela v našem kraju), ki je nekega večera zbežala k eni od njih. Zakaj? Kaj se ji je zgodilo? To je ostalo zavito v skrivnost.

Največkrat slišimo zgodbe o nasilju nad otroci, nad starši in tako dalje. Kaj pa druge stiske-tiste ki se skrivajo globoko v človeku? Da se ne bomo narobe razumeli-Vse stiske so neprijetne, nekatere tudi grozljive in veliko jih je skritih, a nekatere stiske so v človeških očeh sramota. Zakaj nas je sram povedati, da imamo problem? Ker nas je strah, kako bo odreagirala družba? Bodo vsi mislili, da smo norci ali pa so naše misli le blodnje? Jaz sem za svojo stisko povedala zato, da bi mi lahko pomagali. In danes-dve leti kasneje lahko rečem, da sem nova oseba. Na kratko lahko razložim, da je šlo za obsesivno kompulzivno motnjo, bolezen, ki je skoraj v vsakem človeku, le da je pri nekaterih bolj intenzivna, drugi pa je niti ne opazijo. Res je, tudi moje misli in besede so se takrat vsem, ki še niso imeli izkušenj s tem zdele nore. Podzavestno sem si izbrala osebo, ki je bila »okužena«, kar pomeni, da me je bilo strah, da bi se od nje nalezla značaja, vonja in izgleda.

Ko sem kasneje prebirala forume, zgodbe bolnikov in tako dalje, nisem nikjer zasledila identične zgodbe moji.

Ko sem prišla iz šole, kjer sem vsak dan videvala to okuženo osebo, sem se tuširala najmanj pol ure, nekega dne enajstkrat. Bila sem tako utrujena in nesrečna, da sem šla čisto sama k šolski psihologinji in ji vse povedala. Še danes sem ji neizmerno hvaležna, da je prekinila začaran krog in tako smo končno tudi skupaj s starši poiskali medicinsko pomoč. Tako se je začela dolga pot, ki se verjetno ne bo nikoli končala-veliko pogovorov s strokovnjaki, nekaj malih privilegijev, a moram priznati, da na to ne gledam jezno in razočarano. Pač sem sprejela ta način življenja in čeprav se mi na trenutke zdi beden in preveč odtujen, vedno pomislim na otroke, mladostnike, odrasle, ki imajo kup težav, morda tudi hujših kot so nasilje v družini ali hujše psihične stiske. Takrat se v mislih objamem in si rečem, da bo vse še dobro, čeprav se včasih to ne zdi resnično.

Morda se motim, a lahko iz lastnih izkušenj povem, da človeka, ki ima identične probleme mojim še nisem spoznala ne osebno, ne neosebno. In v takem primeru tudi ljudje, ki ti pustijo, da vsak dan dobesečno jokaš na njihovi rami niso več čisto vedeli, kaj bi z menoj. Dobila sem učno pomoč, čeprav sem bila odlično-prav dobra in tako so me sošolci gledali nekoliko šibkejšo kot tiste otroke s samimi peticami, kljub temu da sem pri zgodovini in slovenščini poznala odgovore na težka in razmišljanja potrebna vprašanja. Priznam, tudi sama se obremenjujem z mišljenjem drugih o meni.

A prav iz zavedanja, da sem drugačna, sem si želela pokazati, da sem ponosna na to. Vse sošolke imajo dolge lase-jaz sem se postrigla na kratko. Vse sošolke nosijo strgane kavbojke in puloverje-jaz sem nosila široke hlače do gležnjev ter majice, zatlačene vanje. Tudi plašči so bili nekaj čisto novega za moje podeželske vrstnike. Ne moti me, da sem tarča začudenih pogledov-tako oblikujem drugačnost.

Spoznala sem, da želim moj čas posvetiti ljudem, ki so ga vredni, zato vedno pravim, da so moje sošolke le družabnice, prijatelj pa pride z leti. Opažala sem, da mi posebna vrsta ljudi ustreza - umetniki, družboslovci in humanisti. Zato sem se začela še bolj intenzivno ukvarjati z umetnostjo. Ne le, ker me neizmerno veseli. Tudi v družbi, polni takih ljudi se počutim odlično. Nekdo drug se počuti srečno v družbi naravoslovcev, morda mislecev, politikov... In to ga dopolnjuje, do neke mere tudi oblikuje osebnost. Ljudje smo različni, drugačni, podobni, ekstrovertirani, introvertirani, vsekakor pa je vsak zase original-delček popolne sestavljanke.

Poslušam vprašanja kot so, zakaj se ne družim s sošolkami, zakaj sem ves čas v hiši in ne grem ven. Ker sem taka kot sem. Malo bolj introvertiran človek je lahko zelo družaben, ko le spozna prave ljudi. Verjamem, da bom nekoč spoznala družbo ali človeka, s katerim mi ne bo problem viseti cele dneve in debatirati o filozofskih vprašanjih.

Za začetek se družim z mačkami, neverjetno fenomenalnimi živalmi, ki so sposobne čustev. Ko jih opazujem, ujamem pogled, ki je tako nenavaden, samosvoj in včasih se mi zdi, da me razumejo.